

Arrest

nr. 168 881 van 1 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DEBANDT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine uit Dagestan te zijn. U werd geboren op 9 maart 1988 in Mogilevskoye, Dagestan. U was een worstelaar. U trainde dagelijks samen met verschillende andere jongeren en nam ook deel aan wedstrijden. Uw problemen begonnen nadat op 13 juli 2006 meerdere jongens uit uw team op brutale wijze vermoord werden nabij de Tsjetsjeense grens. Ze werden ervan beschuldigd zich te hebben aangesloten bij de rebellen, maar waarschijnlijk waren ze door iemand in de val gelokt. U vernam over dit incident toen u de volgende dag naar de training ging, maar er uw trainer en trainingsmakkers niet aantrof. U was zodanig aangedaan door de gebeurtenissen dat u tijdelijk stopte met trainen.

Om uw conditie te onderhouden, ging u wel elke ochtend lopen. Enkele dagen na het incident, stond u op het punt om te vertrekken om te gaan lopen toen gemaskerde mannen uw huis binnenvielen en u

meenamen. Er werd een zak over uw hoofd gedaan en u werd meegenomen naar de ROVD van het district Khasavyurt. Daar werd u gedurende verschillende dagen vastgehouden, ondervraagd, mishandeld en onder druk gezet. De politie beschuldigde u ervan eveneens banden te hebben met de rebellen. Ze ondervroegen u ook over uw oudere broer, die volgens hen eveneens een rebel was. U werd tevens onder druk gezet om documenten te tekenen waarvan u niet wist wat erin stond. U weigerde dit omdat u beseftte wat de gevolgen zouden zijn. Na een dag werd u vrijgekocht door uw vader en V., een exwijkagent. U werd overgebracht naar een medisch centrum, waar u enkele dagen werd verzorgd en vervolgens werd u ondergebracht bij een tante in Osman-Yurt. Daar verbleef u tot aan uw eerste vertrek uit de Russische Federatie, dit is 4 februari 2007. Toen nam u vanuit Moskou het vliegtuig naar Salzburg, maar omdat u met een vals visum reisde, werd u niet toegelaten tot het Oostenrijkse grondgebied en werd u naar Moskou teruggestuurd. Bij aankomst in Moskou werd u daar door de autoriteiten in hechtenis geplaatst en pas na een week kon u worden vrijgekocht door een kennis, die hiertoe zijn auto verkocht. Uw ouders verkochten later een stuk grond om deze persoon te kunnen terugbetalen. U keerde niet meer naar Dagestan terug. Een maand later werd een nieuwe poging edaan om u met een vals visum en door middel van omkoping naar het buitenland te krijgen en ditmaal lukte het ook. U bereikte België begin maart 2007 en vroeg op 14 maart 2007 een eerste maal asiel bij de Belgische autoriteiten. In het kader van deze aanvraag werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dezelfde beslissing werd in 2009 genomen in het kader van uw tweede asielaanvraag. Uw volgende 3 asielaanvragen d.d. 30/07/2009, 24/04/2012 en 19/06/2012 werden door de DVZ niet in overweging genomen. Na uw vertrek hielden de problemen echter niet op. De autoriteiten vielen uw ouders geregeld lastig met controles en huiszoekingen omdat ze ervan overtuigd waren dat u en uw broer banden hadden met de rebellen. Uw vader werd 2 keer gearresteerd en mishandeld. Een keer was hij er na zijn vrijlating zo erg aan toe dat hij een tijdlang in het ziekenhuis moest blijven. Eenmaal uw broers in Dagestan ouder waren, konden ook zij hun lot niet ontlopen. Voorlopig leven ze daarom ondergedoken bij familie.

Op 14 maart 2014 liep u bij een politiecontrole tegen de lamp, waarna u opgesloten werd in de gevangenis van Antwerpen, waaruit u op 31 maart 2014 werd vrijgelaten. Daarna werd u ondergebracht in het gesloten centrum van Merksplas en op 30 mei 2015 werd geprobeerd u naar de Russische Federatie terug te geleiden. U verzette zich echter tegen uw repatriëring waardoor deze werd afgelast. Er werd een nieuwe repatriëring voorzien op 9 juni 2014, maar deze werd geannuleerd nadat u op 6 juni 2014 vanuit het gesloten centrum van Merksplas een nieuwe, zesde asielaanvraag indiende. In het kader van deze asielaanvraag houdt u vast aan de problemen die u in het kader van uw eerdere asielaanvragen reeds uiteengezet heeft en verwijst u naar documenten die u in het kader van uw eerdere asielaanvragen reeds hebt voorgelegd.

Ter staving van uw huidige, zesde asielaanvraag legde u volgende nieuwe documenten neer: drie convocaties op uw naam, een brief van uw advocaat uit de Russische Federatie, verschillende brieven van uw advocaat in België en verschillende medische attesten uit België, een convocatie op naam van uw vader, een medisch attest op naam van uw vader en een op naam van uw broer, een attest van de rechtbank van Khasavyurt en 2 enveloppes.

Op 16 oktober 2015 nam het CGVS in het kader van uw huidige asielaanvraag de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en legde in het kader van de beroepsprocedure een attest neer van Memorial d.d. 26/6/2015. Naar aanleiding van dit attest ging het CGVS op 9/12/2015 over tot intrekking van de weigeringsbeslissing die op 16/10/2015 in uw hoofde werd genomen.

B. Motivering

In het kader van uw huidige, zesde asielaanvraag verklaart u nog steeds niet naar uw herkomstland te kunnen terugkeren omdat u in Dagestan nog steeds wordt gezocht door uw autoriteiten, die u ervan beschuldigen banden te hebben met rebellen.

U slaagde er echter niet in uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd en uw beroep hiertegen werd door de Raad van State (RvS) verworpen. Uw tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal eveneens afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die in beroep bevestigd werd door de RVV. U diende geen verder beroep in bij de RvS.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste twee asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast. Bovendien oordeelde de Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ) inzake uw daaropvolgende aanvragen die u inhoudelijk verbond aan uw oorspronkelijke asielaanvraag, telkenmale dat er geen elementen of gegevens door u werden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Zodoende werden uw derde, vierde en vijfde aanvraag niet in overweging genomen door de DVZ. Aangezien u in het kader van onderhavige zesde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Vooreerst dient gewezen te worden op verschillende cruciale tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo werden er enkele belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld aangaande de vervolgingsfeiten waarvan u zelf verklaarde het slachtoffer te zijn geweest. Allereerst waren uw verklaringen onderling tegenstrijdig over de plaats waar u zich bevond op het moment dat de inval bij u thuis plaatsgreep. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u hieromtrent dat u zich op het moment van de inval in de keuken bevond en u er aan het ontbijten was (Verklaring DVZ 1e AA, nr. 41 – schriftelijke verklaring 1e AA). In het kader van uw huidige, zesde asielaanvraag verklaarde u tijdens uw eerste interview ten overstaan van het CGVS dat u op het moment dat uw belagers binnenvielen naar de kamer van uw vader en moeder ging (CGVS 1, p. 10). Tijdens uw tweede interview ten overstaan van het CGVS herhaalde u dan weer dat u op het moment van de inval samen met uw moeder, vader en broer in de keuken was (CGVS 2, p. 8-9). Uw opeenvolgende verklaringen vallen uiteraard niet met elkaar te verzoenen. Toen u hierop gewezen werd, hield u vast aan de versie van de feiten zoals u die tijdens uw eerste asielaanvraag bij de DVZ en in uw schriftelijke verklaringen had uiteengezet en tijdens uw 2de interview ten overstaan van het CGVS in het kader van onderhavige aanvraag, en stelde dat u zich misschien vergist had (CGVS 2, p. 16). Deze verklaring volstaat niet. Het louter vasthouden aan een van 2 tegenstrijdige versies van de feiten en de verklaring dat u zich misschien vergist heeft, zijn niet afdoende voor het opheffen van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Zij er trouwens op gewezen dat u tijdens uw eerste interview ten overstaan van het CGVS zelf, uit eigen beweging vertelde dat u op het moment van de inval naar de kamer van uw ouders ging, zonder dat u hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd, zodat er onmogelijk sprake kan zijn geweest van verwarring of een misverstand.

Ook over de duur van uw vasthouding komen uw verklaringen onderling niet overeen. In het kader van uw eerste asielaanvraag vertelde u hierover dat u slechts 1 dag werd vastgehouden (CGVS 1e AA 02/05/2007, p. 5 en Verklaring DVZ 1e AA, nr. 41). Ook in de schriftelijke verklaringen die u neerlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag staat te lezen dat u na uw arrestatie slechts tot de volgende dag werd vastgehouden (schriftelijke verklaring 1e AA). In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde u tijdens uw eerste interview ten overstaan van het CGVS respectievelijk wekenlang, 3-4 weken, (CGVS 1, p. 4) of minstens een week (CGVS 1, p. 10) te zijn vastgehouden. Deze verschillende versies van de feiten vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen. Tijdens uw tweede interview ten overstaan van het CGVS zei u plots echter opnieuw dat u slechts een dag had vastgezet. U werd meer bepaald 's ochtends meegenomen en de volgende ochtend werd u opnieuw vrijgelaten (CGVS 2, p. 9-10). Toen u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, argumenteerde u dat er misschien sprake was van een vergissing want ook uw vader en broer zijn in het verleden aangehouden. Nadat u erop gewezen werd dat u weldegelijk dergelijke verklaringen had afgelegd over uw eigen aanhouding en de betreffende passages uit het gehoorverslag aan u werden voorgelezen, repliceerde u dat u wist dat u de volgende ochtend werd opgehaald en het niet zo lang geduurd had. U opperde andermaal dat het misschien om een vergissing ging aangezien u ook op de luchthaven aangehouden werd (CGVS 2, p. 12). Deze verklaring biedt echter geen verschuiving voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Te meer omdat u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS in het kader van uw huidige asielaanvraag zelf spontaan vertelde over de duur van deze vasthouding en u hier toen niet expliciet naar gevraagd werd en er op dit punt dus geen sprake kan zijn geweest van een vergissing of een verkeerd begrip van de gestelde vraag.

Een derde tegenstrijdigheid betreft de medische verzorging die u na uw vrijlating zou hebben gekregen. Zo verklaarde u in het kader van uw huidige asielaanvraag tijdens uw eerste interview ten overstaan van het CGVS dat u na uw vrijlating nog medische verzorging had gekregen in een medische urgentiepost vooraleer u naar uw tante werd overgebracht (CGVS 1, p. 21-22). Concreet werd u gevraagd of u zich nog herinnerde welke verwondingen u had na uw vrijlating. U repliceerde hierop dat u zich nog herinnerde dat u een hersenschudding had en dit 'na het ziekenhuis was'. Waarna u vervolgde dat het eigenlijk geen ziekenhuis was, maar een soort medische post.

Gevraagd of u na uw vrijlating eerst nog medische verzorging had gekregen, bevestigde u dit en zei dat er veel onderzoeken gedaan werden, er veel mensen langskwamen voor medische onderzoeken en u

daarna bij uw tante was, die ook een medische opleiding gehad heeft. Gevraagd hoe lang u dan ongeveer in die medische post heeft verbleven, stelde u dat u er enkele dagen, vermoedelijk 2 nachten, verbleef en u daarna mocht vertrekken (CGVS 1, p. 21-22). Hieruit kan dan ook geconcludeerd worden dat u na uw vrijlating nog een tijdlang in een medische urgentiepost verbleef alvorens u werd overgebracht naar uw tante, die u verder verzorgde. Tijdens uw tweede interview ten overstaan van het CGVS verklaarde u dat u na uw vrijlating wel degelijk medische verzorging had gekregen. Uw verklaringen over de plaats waar u deze medische zorgen verkreeg, waren echter niet eenduidig. Gevraagd of u na uw vrijlating ergens medische verzorging heeft gekregen, antwoordde u dat er allerlei medische expertises zijn gebeurd, maar u bang was om iets te zeggen en uw tante u ook een tijdlang behandelde. Op de vraag of u voor deze medische expertises naar een dokter ging, stelde u dat ze in het begin bang waren om u te brengen, maar er daarna een kennis/dokter was die u heeft onderzocht en al uw verwondingen heeft beschreven. U werd zelf naar deze persoon gebracht en hij heeft u onderzocht. Gevraagd waar u de dokter die uw verwondingen beschreven heeft, raadpleegde, stelde u u dit niet concreet te herinneren, waarna u vervolgde dat deze arts naar uw tante werd gebracht om u te onderzoeken, maar u zich dit slechts heel vaag herinnerde omwille van uw toenmalige gezondheidstoestand. Gevraagd of u dan ooit naar een ziekenhuis of eerstehulp post bent gegaan, antwoordde u ontkennend (CGVS 2, p. 11). Deze verklaringen kunnen niet in overeenstemming gebracht worden met uw eerdere verklaringen dat u na uw vrijlating 2 nachten in een eerstehulp post had doorgebracht. Toen u hierop attent werd gemaakt, verklaarde u zich niet te kunnen herinneren eerder te hebben verklaard dat u in een eerstehulp post had verbleven en ook geen idee te hebben waarom u dat had gezegd. U herhaalde dat u na uw vrijlating onmiddellijk naar uw tante werd overgebracht, zoals u ook verklaard had in het kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS 1e AA 02/05/2007, p. 5, Verklaring DVZ 1e AA, nr. 41 en schriftelijke verklaring 1e AA), en men u niet naar het ziekenhuis had gebracht omdat men bang was dat de ordediensten ook daar zouden binnenvallen (CGVS 2, p. 11). Dit antwoord biedt echter geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, waardoor deze overeind blijven.

Verder verklaarde u in het kader van uw vijfde asielaanvraag dat uw vader op 3 oktober 2011 door de politie werd gearresteerd en hij een week later door uw moeder kon worden vrijgekocht bij de rechter tegen betaling van 5000 dollar (Vragenlijst MVA 5e AA, nr. 37). Tijdens uw huidige asielaanvraag stelde u nochtans dat uw vader slechts 2 keer werd gearresteerd en hij telkens werd vrijgelaten, nooit vrijgekocht (CGVS 1, p. 17). Toen u hierop gewezen werd, repliceerde u dat u zich niet meer herinnerde te hebben verklaard dat uw vader werd vrijgekocht, maar u wel meer dingen vergeet (CGVS 1, p. 22). Hiermee is deze tegenstrijdigheid niet opgeheven.

Verder moet erop gewezen worden dat u in het kader van uw opeenvolgende asielaanvragen steeds gelogen heeft over uw werkelijke reisroute en u zelfs na de verschillende weigeringsbeslissingen die u heeft ontvangen nooit uit eigen beweging enige moeite heeft gedaan om duidelijkheid te scheppen over het werkelijke moment van uw vertrek uit uw herkomstland, uw reisweg en de daarbij gebruikte documenten. Niettemin uw eerste asielaanvraag definitief was afgewezen, bleef u ook in het kader van uw tweede asielaanvraag volhouden nooit over een internationaal Russisch paspoort te hebben beschikt (CGVS 2e AA, p. 4). Pas toen u in het kader van uw huidige, zesde asielaanvraag tijdens uw eerste interview ten overstaan van het CGVS opnieuw werd gevraagd of u ooit een internationaal paspoort hebt gehad, gaf u toe dat u inderdaad met uw eigen internationaal paspoort met daarin een vals visum naar België bent gereisd en u het advies had gekregen om dit paspoort niet te tonen omdat u anders teruggestuurd zou worden naar de Russische Federatie omdat u uw problemen niet kon documenteren (CGVS 1, p. 7). Deze verklaring overtuigt niet. Vooreerst werd reeds in de weigeringsbeslissing genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag gemotiveerd dat u uw reis- en identiteitsdocumenten bewust achterhield en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas hierdoor verder in het gedrang kwam. Niettemin u in het kader van uw tweede asielaanvraag wel degelijk documenten neerlegde ter staving van uw asielrelaas, en de raadgeving die u had gekregen om uw internationaal paspoort achter te houden omdat u over geen enkel bewijsstuk beschikte met betrekking tot uw problemen en zo te voorkomen dat u gerepatriëerd zou worden zodoende niet langer opging, bleef u ook in het kader van uw tweede asielaanvraag volharden dat u nooit een internationaal paspoort heeft gehad. Zelfs nadat in de beslissing van deze asielaanvraag met objectieve informatie werd aangetoond dat uw verklaringen hieromtrent en uw verklaringen over het moment van uw vertrek uit uw herkomstland leugenachtig waren, heeft u zelf geen enkele poging ondernomen om deze verklaringen recht te zetten en uw internationaal paspoort alsnog aan de Belgische asielinstanties voor te leggen. In het kader van uw huidige, zesde asielaanvraag verklaarde u dat u uw internationaal Russisch paspoort ondertussen verloren bent, ook al heeft u geen enkel idee wanneer dit gebeurde, maar u van dit verlies via uw advocaat vermoedelijk wel aangifte heeft gedaan bij de Belgische autoriteiten (CGVS 1, p. 7). Deze verklaring volstaat evenmin aangezien u ze met geen enkel document kon staven. Volledigheidshalve zij hier opgemerkt dat door het CGVS een administratief verslag

van vreemdelingencontrole d.d. 11/2/2013 teruggevonden kon worden, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier en waaruit blijkt dat u zich bij de politie ging melden om aangifte te doen van verlies van uw attest van immatriculatie, wat dus geenszins een aangifte van het verlies van uw internationaal Russisch paspoort was. Hoe dan ook doet het feit dat u uw internationaal paspoort zou zijn verloren geen afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen over uw bewuste pogingen tot misleiding van de Belgische asielinstanties en uw gebrek aan initiatief om uw leugenachtige verklaringen ter zake recht te zetten. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor verder in het gedrang. Bovendien maakt u het de Belgische asielinstanties hierdoor ook nog steeds onmogelijk om inzicht te krijgen in uw werkelijke moment en wijze van vertrek uit uw herkomstland en doet dit vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort bewust achterhoudt om de daarin vervatte informatie, zoals bijvoorbeeld de uitreikingsdatum van dit paspoort, het moment van uw vertrek uit uw herkomstland of een eventueel verblijf elders, verborgen te houden voor de Belgische autoriteiten.

Zij in dit verband ook gewezen op uw bewuste poging tot misleiding van de Belgische autoriteiten toen u in maart 2014 door de politie werd aangehouden vanwege verdachte handelingen en u in het bezit bleek van een valse Belgische identiteitskaart. Ten overstaan van het CGVS legde u over dit document uiteenlopende verklaringen af. U zei dat u niet wist of de identiteitskaart echt of vals was aangezien u het nooit gecontroleerd had, u deze identiteitskaart voor de grap had louter om te tonen dat u de Belgische nationaliteit had, u tot op het laatste moment niet wist dat de identiteitskaart vals was en u dacht dat ze echt was, u dacht dat het een origineel document was en u in de val gelopen was, u dacht dat het een officieel document was alsook dat anderen zeiden dat ze vals was, maar u zei dat er 50 procent kans was dat de identiteitskaart echt was (CGVS 2, p. 13-15). Hieruit blijkt reeds dat u op zijn minst het besef had dat de identiteitskaart mogelijk vals was. Toen u op 14 maart 2014 na uw aanhouding een eerste keer door de politie werd verhoord op verdenking van vereniging van misdadigers en het stellen van verdachte handelingen gaf u bovendien toe een valse identiteitskaart te hebben gekocht. Gevraagd hoe u als Russisch staatsburger in het bezit was van een Belgische identiteitskaart en rijbewijs, antwoordde u toen immers dat u contacten had gelegd in Frankrijk, meer bepaald in Parijs, en deze contacten voor u een valse Belgische identiteitskaart hadden gemaakt en u hiervoor 100 euro had betaald (bijlage 1" aan PV AN.10.L3.001971/2014). Hieruit dient geconcludeerd te worden dat u wel degelijk op de hoogte was van het feit dat de identiteitskaart vals was, aangezien u dit zelf spontaan verklaarde zonder dat u hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd. Later, tijdens uw verhoor in het kader van diefstal en bendevorming d.d. 31 maart 2014, paste u uw verklaringen op dit punt echter aan en stelde u dat de persoon die u deze identiteitskaart bezorgde, gezegd had dat alles officieel was, u hem geloofde en u niet kon weten dat de betreffende identiteitskaart vals was, maar u het raar vond dat de identiteitskaart u 100 euro zou kosten (Bijlage 1 aan PV 006264/2014). Deze verklaring overtuigt niet, aangezien u eerder had toegegeven een valse identiteitskaart te hebben gekocht en ook uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt dat u op zijn minst een vermoeden had dat de betreffende identiteitskaart vals was. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

De door u ter staving van uw opeenvolgende asielaanvragen neergelegde documenten vermogen evenmin de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Vooreerst dient benadrukt te worden dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Daarenboven staven de door u voorgelegde documenten die afkomstig zijn van uw autoriteiten uw verklaringen over de reden waarom u door uw autoriteiten zou worden vervolgd niet. Zelf verklaart u dat u door uw autoriteiten beschuldigd wordt van betrokkenheid bij terrorisme (CGVS 1, p. 11) en hulp aan de rebellen (CGVS 1, p. 4). In geen enkel van de door u voorgelegde documenten afkomstig van uw autoriteiten wordt u echter in verband gebracht met terrorisme of het verlenen van medewerking aan illegale gewapende bendes. Enkel in het attest van uw advocaat, mr. A. , staat te lezen dat u verdacht zou worden van hulp aan leden van illegale gewapende bendes in Dagestan. Aan dit document kan echter weinig objectieve bewijswaarde worden gehecht aangezien nergens uit dit document blijkt waarop uw advocaat zich hiervoor baseert.

Daarnaast bestaan er ernstige twijfels over de authenticiteit van verschillende van de door u ter staving van uw opeenvolgende asielaanvragen voorgelegde documenten afkomstig van uw autoriteiten. Vooreerst is het opvallend dat u overeenkomstig de convocaties die u voorlegde in het kader van uw tweede en derde asielaanvraag met als oproepingsdatum respectievelijk 17/12/2007 en 11/03/2009 opgeroepen zou worden als beschuldigde en u volgens het attest van de districtsrechtbank van Khasavyurt d.d. 17/10/2011, dat u voorlegde in het kader van uw vijfde asielaanvraag, federaal gezocht zou worden, terwijl u volgens de convocaties die u neerlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag met als oproepingsdatum respectievelijk 9/1/2014 en 3/2/2014 wordt opgeroepen in de hoedanigheid

van getuige of slachtoffer. Zelf verklaart u immers dat u overeenkomstig de door u in het kader van uw huidige asielaanvraag voorgelegde convocaties nog steeds wordt opgeroepen omdat u beschuldigd wordt van hulp aan de rebellen (CGVS 1, p. 4). Het is echter weinig logisch dat u al sinds 2007 door uw autoriteiten opgeroepen wordt in de hoedanigheid van beschuldigde, naar eigen zeggen vanwege uw vermeende hulp aan de rebellen, u minstens sinds 2011 zelfs federaal in opsporing bent omwille van uw vermeende hulp aan de rebellen, maar u in 2014 op grond van diezelfde valse beschuldigingen plots slechts als getuige of slachtoffer zou worden geconvoceerd. Gevraagd naar een verklaring voor het feit dat u niet als verdachte, maar als getuige werd opgeroepen, wierp u op dat dat smoesjes zijn om te tonen dat men u wil ondervragen en het de gebruikelijke gang van zaken is in uw herkomstland. Mensen worden er volgens u nooit opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte (CGVS 1, p. 4-5). Deze verklaring overtuigt echter niet, vooral gelet op het attest van de rechtbank van d.d. 17/10/2011 waarin te lezen staat dat uw vader werd vastgehouden omdat hij u, die federaal gezocht wordt, verborgen zou houden en u eerder wel als beschuldigde werd opgeroepen. Dit roept reeds twijfels op over de authenticiteit van deze verschillende door u voorgelegde documenten.

De authenticiteit van verschillende van deze stukken wordt daarnaast ook om andere redenen betwijfeld. De door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde convocaties heeft als oproepingsdatum 11 maart 2009. Echter op de convocaties stond het jaartal 2006 voorgedrukt, dat met balpen overschreven werd en aangepast werd naar 2009. Wat betreft de 2 convocaties die u ter staving van uw huidige, zesde asielaanvraag neerlegde, zij er voorts op gewezen dat u tijdens uw eerste interview bij het CGVS verklaarde dat deze convocaties afkomstig zijn van de politie (CGVS 1, p. 4), terwijl ze afkomstig zijn van de rechtbank. Toen u hierop gewezen werd, antwoordde u slechts dat u zich vergist kon hebben (CGVS 1, p. 5), wat uiteraard geen afdoende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid. Verder is het opmerkelijk dat op beide convocaties als hoedanigheid zowel slachtoffer als getuige voorgedrukt staat, maar geen van beide convocaties uitsluitend biedt over de hoedanigheid waarin u wordt opgeroepen, hetzij als getuige, hetzij als slachtoffer. Er werd immers op geen enkele manier aangeduid in welke concrete hoedanigheid u opgeroepen wordt. Hetzelfde geldt voor de convocaties op naam van uw vader die u in het kader van uw vijfde asielaanvraag neerlegde. Ook hieruit blijkt niet in welke concrete hoedanigheid uw vader wordt opgeroepen, hetzij als getuige, hetzij als slachtoffer. Bovendien werd bij deze convocaties het nummer niet ingevuld op de stempel in de linkerbovenhoek. Ook wat betreft de documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde, bestonden er om inhoudelijke en formele redenen twijfels aangaande de authenticiteit, zoals reeds uitgebreid beargumenteerd werd in de beslissing van het CGVS met betrekking tot deze asielaanvraag. Zij in dit verband tot slot ook gewezen op de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, waaruit blijkt dat iedereen in de Noordelijke Kaukasus tegen betaling documenten kan kopen van ambtenaren. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u en uw familie eerder reeds hulp kregen van een zekere V., een voormalige wijkagent (CGVS 1, p. 5-7, 10-11, 15-16).

De door u in het kader van uw vijfde asielaanvraag voorgelegde medische attesten op naam van respectievelijk uw vader en broer kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas evenmin herstellen. Zoals reeds opgemerkt hebben documenten slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. De medische attesten op naam van respectievelijk uw vader en broer geven bovendien geen uitsluitend over de omstandigheden waarin de vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De enveloppes die u neerlegde in het kader van uw derde en vijfde asielaanvraag tonen slechts aan dat u in België een of meerdere documenten hebt ontvangen vanuit de Russische Federatie. Het attest van Memorial d.d. 26/6/2015 dat u neerlegde in het kader van de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS d.d. 16/10/2015 en naar aanleiding waarvan deze beslissing op 9/12/2015 vervolgens werd ingetrokken, kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas evenmin herstellen. Meer nog, dit attest bevestigt slechts uw bewuste pogingen tot misleiding van de Belgische asielinstanties. Cedoca, de gespecialiseerde onderzoekdienst van het CGVS, nam naar aanleiding van het door u neergelegde attest immers contact op met de mensenrechtenorganisatie Memorial, die het door u neergelegde attest zou hebben uitgereikt. Hieruit blijkt echter dat het door u neergelegde attest een vervalsing betreft en dit attest nooit door Memorial – en in het bijzonder door de betreffende medewerker M.M. – werd uitgereikt. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw algehele geloofwaardigheid worden hierdoor nog verder onderuit gehaald.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten.

De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging

van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat in het kader van de asielaanvraag van uw broer E.A.G. (O.V. 5.657.390) destijds werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling. Er moet echter op gewezen worden dat deze beslissing genomen werd op basis van zijn persoonlijke verklaringen alsook op grond van de toenmalige veiligheidssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Attest Dokters van de Wereld", "Medisch attest Dr. J.D.M., dd.7 januari 2016", "Attest voor dringende medische hulp", "Aanvraag dossier bij CGVS per fax", "E-mail van het CGVS met het administratief dossier" en "E-mail van raadsman met vraag naar informatie CEDOCA".

Ter terechtzitting legt verzoeker "een nieuw medisch attest" van 16 maart 2016 neer van psycholoog L.P..

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 10 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van *“de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur”*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging.

Wat de weerhouden tegenstrijdigheden betreft, voert verzoeker aan dat hij bij zijn eerste asielaanvraag in 2007 *“slechts 40 minuten werd gehoord”*, dat de volgende asielaanvragen steeds afgewezen werden *“zonder dat er een degelijk onderzoek gebeurde”* en dat hij pas bij zijn huidige, zesde asielaanvraag *“eindelijk deftig wordt gehoord”*. Hieraan wijt hij het feit *“dat hij bepaalde elementen niet eerder aangaf (zoals bijvoorbeeld zijn medische situatie)”*.

Voorts benadrukt hij dat zijn laatste gehoor werd afgenomen in het gesloten centrum en dat hij *“met ernstige psychologische problemen”* kampte, *“zeer angstig en depressief”* was, dat hij tijdens zijn opsluiting medicatie kreeg voor depressie en angststoornissen en dat antidepressiva bijwerkingen hebben *“zoals sufheid, slaperigheid, geheugenverlies, verwardheid, hoofdpijn, etc”*. Volgens hem moet er aldus rekening worden gehouden *“met de medische toestand van verzoeker op het moment van het gehoor”*.

Volgens verzoeker is de verklaring in zijn zesde asielaanvraag dat hij op het moment van de inval naar de kamer van zijn ouder 'ging' niet incompatibel met het feit dat hij zich op het moment van de inval in de keuken bevond. Met betrekking tot de duur van zijn arrestatie gaat het, aldus verzoeker, *“duidelijk om een vergissing”*. Hij legt uit dat hij twee keer werd vastgehouden: *“De ene arrestatie heeft een dag geduurd, de andere heeft langer geduurd.”* Met betrekking tot de verklaringen rond de medische verzorging, wijst verzoeker erop dat hij meermaals aangaf *“dat hij zich de feiten moeilijk kan herinneren gelet op de hersenschudding die hij opliep en de gezondheidstoestand waarin hij zich toen bevond”*. Aangaande de arrestatie en vrijlating van zijn vader, benadrukt verzoeker *“dat hij al die tijd al in België was en de feiten dus slechts heeft gehoord van zijn familieleden”*.

Verzoeker wijst op een rapport van mei 2013 van UNHCR en besluit hieruit *“dat het voor ‘normale’ mensen zeer moeilijk is om zich bepaalde data en de bepaalde duur en frequentie van evenementen te herinneren, en dat het voor ‘getraumatiseerde’ mensen bovendien moeilijk is om bepaalde traumatische ervaringen opnieuw te vertellen”*. Volgens verzoeker betreffen de tegenstrijdigheden *“details, die geenszins tot de kern van zijn verhaal horen en deze ook niet kunnen aantasten”* en *“zeer specifieke traumatische ervaring van de arrestatie van verzoeker”*.

Verzoeker benadrukt verder dat de feiten dateren van meer dan 8 jaar geleden, waarmee geen rekening werd gehouden.

Dat verzoeker pas in zijn huidige, zesde asielaanvraag melding maakt van psychologische problemen wijt hij aan het feit *“dat hem niet in het verleden (tijdens zijn 5 eerste asielaanvragen) nooit de kans toe werd gegeven”*, gezien hij *“nooit degelijk gehoord”* werd en zijn dossier *“nooit onderzocht (werd) zoals het moest”*. Verzoeker merkt nog op dat de commissaris-generaal hoe dan ook wel op de hoogte bleek van zijn regularisatieprocedures op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker werd gevraagd om een uitgebreid en gedetailleerd medisch-psychologisch verslag aan te brengen, meent hij dat nooit werd gespecificeerd wat in de gevraagde medische attesten juist moest staan. Hij klaagt aan dat hij nu *“gestraff”* wordt omdat zijn psychiater geen uitgebreider attest heeft voorgelegd.

Hij benadrukt dat uit de neergelegde medische attesten wel blijkt dat hij *“een ernstig dissociatief en depressief post-traumatisch stress syndroom”* heeft. De bij het verzoekschrift gevoegde *“Attest Dokters van de Wereld”* en *“Medisch attest Dr. J.D.M., dd.7 januari 2016”* bevestigen deze diagnose. Waar de bestreden beslissing stelt dat de medische attesten onvoldoende zijn om te concluderen dat u daadwerkelijk aan PTSD lijdt, merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal geen dokter is, maar wel lijnrecht ingaat tegen de beoordeling van de psychiater, zonder een bijkomend onderzoek te verrichten door een andere psychiater. Hij hekelt dat de commissaris-generaal beroep deed op een psycholoog-expert, maar dat deze verzoeker niet heeft onderzocht.

Vervolgens citeert verzoeker uit het UNHCR-handboek, aangaande asielzoekers met mentale problemen en de samenwerkingsplicht, uit het UNHCR-rapport van mei 2013, uit rechtspraak van het EHRM aangaande het belang van medische attesten en de omkering van de bewijslast, en uit het

rapport van juni 2014 van BCHV, aangaande asielzoekers met psychiatrische stoornissen, de Psy-cel van de commissaris-generaal en rechtspraak van de Raad.

De motivering in de bestreden beslissing aangaande zijn reisroute en valse identiteitskaart, is volgens verzoeker niet relevant, gezien enkel moet worden onderzocht of verzoeker een vrees koestert ten aanzien van Rusland en wat hij in België doet niet dienstig is. Hij benadrukt dat hij over zijn reisroute tijdens zijn huidige, zesde asielaanvraag wel *“heel eerlijk”* was en wijst dienaangaande op het UNHCR-rapport van mei 2013.

Verzoeker is van mening dat de door hem neergelegde documenten *“amper onderzocht”* worden door de commissaris-generaal. De neergelegde convocaties, brief van zijn advocaat en medische attesten vormen volgens hem nochtans *“een begin van bewijs”*. Waar de commissaris-generaal dienaangaande verwijst naar de informatie in het administratief dossier over het bekomen van documenten tegen betaling, citeert verzoeker uit het UNHCR-rapport van mei 2013 waarin gesteld wordt dat men voorzichtig moet zijn bij *“considering dismissing documentary evidence on the basis of COI of a general nature”*. Volgens verzoeker geeft de commissaris-generaal *“onvoldoende motivering waarom ze de documenten niet wilt aanvaarden”* en hij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het EHRM.

Verder meent verzoeker dat, indien niet betwijfeld wordt dat A. zijn advocaat is, ook niet getwijfeld kan worden aan zijn problemen in Rusland. Hij meent dat ook omtrent de medische attesten van zijn broer en vader niet afdoende gemotiveerd wordt. Wat de oproepingsbrieven betreft, stelt verzoeker dat het ontbreken van de precieze hoedanigheid niet aantoonst dat de documenten vals zijn. Aangaande het document van *“Memorial”* waarvan de bestreden beslissing stelt dat het een vals stuk betreft, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal geen bewijs van een contact tussen CEDOCA en *“Memorial”* aanbrengt.

Verzoeker besluit dat er objectieve elementen van vrees voor vervolging aanwezig zijn en meent dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen, hem te erkennen als vluchteling of hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk

heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers verklaringen aangaande zijn problemen in Dagestan betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij reeds bij zijn vorige asielaanvragen had aangebracht. In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 28 juni 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. De Raad bevestigde deze beslissing op 3 oktober 2007 (RvV 3 oktober 2007, nr. 2 277). Zijn beroep hiertegen werd door de Raad van State verworpen. In het kader van zijn tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 28 januari 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. De Raad bevestigde deze beslissing op 9 april 2009 (RvV 9 april 2009, nr. 25 883). Hiertegen diende verzoeker geen beroep in bij de Raad van State. Verzoekers derde, vierde en vijfde asielaanvraag werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij bij zijn eerste asielaanvraag in 2007 *“slechts 40 minuten werd gehoord”* en dat de volgende asielaanvragen steeds afgewezen werden *“zonder dat er een degelijk onderzoek gebeurde”*, wijst de Raad er aldus op dat een beoordeling hiervan buiten de bevoegdheid van de Raad in het kader van verzoekers huidige, zesde asielaanvraag valt. Hoe dan ook is het aan verzoeker zijn asielaanvraag toe te lichten. Verzoekers argument is bezwaarlijk ernstig nu hij hiertoe ruim de mogelijkheid heeft gekregen nu hij tot zes keer toe asiel aanvroeg.

2.6. De Raad bevestigde in beroep de negatieve beslissing inzake verzoekers eerste asielaanvraag deze beslissing op 3 oktober 2007 (RvV 3 oktober 2007, nr. 2 277) en stelde hierbij dat verzoekers bewering dat hij op *“17 juli 2006 hardhandig werd opgepakt door politieagenten die u opsloten, mishandelden en ondervroegen over uw relatie met enkele vermoorde jongens die samen met u op de sportschool zaten en ervan verdacht werden de rebellen te gaan vervoegen in Tsjetsjenië”* niet geloofwaardig was. Daarbij had verzoeker zelf aangegeven dat hij nooit eerder betrokken was bij één of andere rebellenactiviteit, niets wist over de activiteiten van deze vrienden en hij voor dit incident geen noemenswaardige problemen kende (CGVS 2/5, p. 4 en 5/6, p. 3). Verder beschikte hij over geen enkel bewijsstuk ter staving van de vervolgingsfeiten (CGVS 5/6, p. 2) en niettegenstaande hij met een publieke bus naar België reisde, ook niet over zijn reisweg (CGVS 2/5, p. 3). *“Verzoeker stelde dat zijn paspoort hem werd afgenomen en hij het niet kan terugbekomen. Daarom kan hij het dan ook niet voorleggen”*. (zie arrest RvV 3 oktober 2007, nr. 2 277).

2.7. In beroep tegen de tweede beslissing van de commissaris-generaal stelde de Raad *“dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn ononderbroken ondergedoken verblijf in het huis van zijn tante Z. van 18 juli 2006 tot 7 maart 2007 en tot het nooit in het bezit te zijn geweest van een internationaal Russisch paspoort daar uit informatie blijkt dat verzoeker vanuit Moskou op 4 februari 2007 in het bezit van een dergelijk paspoort met het vliegtuig naar Salzburg reisde, werpt*

verzoeker op dat hij meende “dat dit niet ter zake was gezien zijn problematiek in zijn thuisland”. (RvV 9 april 2009, nr. 25 883).

2.8. Uit bovenvermelde blijkt dat verzoeker zelf verklaarde dat hij geen problemen had in Dagestan, tenzij de ondervraging over gedode sportlui (waarvan verzoeker evenmin aantoonde dat de feiten plaatsvonden en deze personen met hem zouden getraind hebben terwijl dergelijks niet moeilijk kan zijn), waar hij de volgende dag reeds werd vrijgelaten. Zelfs in zoverre verzoeker eventueel een dag zou zijn aangehouden, wat niet geloofwaardig wordt geacht (zie RvV 3 oktober 2007, nr. 2 277), dan nog kan verzoeker thans niet hardmaken dat hij zware psychische problemen heeft omwille van die ene aanhouding die hem tijdens zijn vijf eerder asielaanvragen zou belet hebben de gehele waarheid te zeggen. Er kan immers niet aangenomen worden dat verzoeker bij zijn aankomst in België zou beweren geen problemen te hebben in Dagestan (tenzij de ene ondervraging) indien hij toen reeds zware feiten van vervolging zou hebben ervaren. Immers *in casu* betreft dit geen vergetelheid of incoherentie of tegenstrijdigheid maar een positieve stelling dat hij geen problemen had. Er kan dan ook slechts worden vastgesteld dat verzoeker tegen zijn psycholoog andere (onjuiste) beweringen heeft afgelegd als achtergrond van de gestelde PTSD en waarmee hij op 27/9/2009, 16/5/2012 en 19/11/2012 telkens een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat verzoekers reis naar België meerdere inspanningen vroeg die hij blijkbaar ook aankon, aangezien verzoeker zich behoorlijk en correct had gedocumenteerd en dus zijn vertrek uit zijn land had voorbereid en een geldig paspoort had verkregen. Dit bevestigt overigens op bijkomende wijze dat verzoeker met de goedkeuring van zijn overheid vertrokken is, en aldus geenszins in de negatieve aandacht stond bij zijn vertrek uit Dagestan.

Verzoeker was bij zijn vertrek ook in staat tot tweemaal toe een vals Schengenvisum te bemachtigen, wat minstens een doorgedreven wil tot migreren vergt.

2.9. Inzake verzoekers zesde asielaanvraag kan blijken dat zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn laatste gehoor de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas bevestigen, zoals reeds vastgesteld in het kader van zijn voorgaande asielaanvragen. Zo bleken zijn meest recente verklaringen tegenstrijdig, zelfs onverzoenbaar met zijn eerdere verklaringen over de duur van zijn vasthouding (gehoor 2 mei 2007, p. 5; verklaring DVZ eerste asielaanvraag, nr. 41; gehoor 26 juni 2014, p. 4, 10; gehoor 27 november 2014, p. 9-10, 12), over de medische verzorging die hij na zijn vrijlating zou hebben gekregen (gehoor 26 juni 2014, p. 21-22; gehoor 27 november 2014, p. 11; gehoor 2 mei 2007, p. 5, verklaring DVZ eerste asielaanvraag, nr. 41; schriftelijke verklaring eerste asielaanvraag) en over de arrestatie en vrijlating van zijn vader (vragenlijst meervoudige asielaanvraag vijfde asielaanvraag, nr. 37; gehoor 26 juni 2014, p. 17).

2.9.1. Waar in het verzoekschrift beweerd wordt dat de incoherentie inzake de duur van zijn arrestatie, “duidelijk een vergissing” is en dat hij twee keer werd vastgehouden - “De ene arrestatie heeft een dag geduurd, de andere heeft langer geduurd.” -, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn eerste gehoor van de zesde asielaanvraag spontaan vertelde dat de eerste arrestatie “wekenlang, 3-4 weken” en “1-2 weken” duurde (gehoor 26 juni 2014, p. 4, 10), waardoor geenszins kan worden aangenomen dat het voor hem onduidelijk was over welke aanhouding het ging. De stelling in het verzoekschrift “dat hij zich de feiten moeilijk kan herinneren gelet op de hersenschudding die hij opliep en de gezondheidstoestand waarin hij zich toen bevond” en hierdoor geen coherente verklaringen kan geven over de medische verzorging die hij gekregen zou hebben, biedt geen uitleg voor de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor in het kader van zijn huidige asielaanvraag wel in staat bleek (meer) gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen, anders dan tijdens zijn tweede gehoor (gehoor 26 juni 2014, p. 21-22; gehoor 27 november 2014, p. 11). De bewering in het verzoekschrift, aangaande de arrestatie en vrijlating van zijn vader, “dat hij al die tijd al in België was en de feiten dus slechts heeft gehoord van zijn familieleden”, zou een eventuele onwetendheid kunnen verklaren, doch verklaart niet waarom verzoeker eerst stelde dat zijn vader werd vrijgekocht door zijn moeder maar tijdens een ander gehoor beweerde dat zijn vader nooit werd vrijgekocht (vragenlijst meervoudige asielaanvraag vijfde asielaanvraag, nr. 37; gehoor 26 juni 2014, p. 17). Verder volgt de Raad verzoeker niet waar die in het verzoekschrift meent dat de tegenstrijdigheden details zijn “die geenszins tot de kern van zijn verhaal horen en deze ook niet kunnen aantasten”, gezien voornoemde incoherenties rechtstreeks betrekking hebben op de vervolgingsfeiten die hij en zijn familie zouden hebben ondergaan en aldus wel degelijk kernelementen van zijn asielrelaas uitmaken.

2.10. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op een rapport van mei 2013 van UNHCR waaruit zou blijken *“dat het voor ‘normale’ mensen zeer moeilijk is om zich bepaalde data en de bepaalde duur en frequentie van evenementen te herinneren, en dat het voor ‘getraumatiseerde’ mensen bovendien moeilijk is om bepaalde traumatische ervaringen opnieuw te vertellen”* en gesteld wordt dat de feiten intussen dateren van meer dan 8 jaar geleden, merkt de Raad vooreerst op dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvragen reeds is komen vast te staan bij de beoordeling van zijn eerste en opeenvolgende asielaanvragen en dat voornoemde tegenstrijdigheden slechts aanvullende elementen zijn die deze beoordeling bevestigen en verstevigen.

2.11. In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat zijn laatste gehoor werd afgenomen in het gesloten centrum en dat hij *“met ernstige psychologische problemen”* kampte, *“zeer angstig en depressief”* was, dat hij tijdens zijn opsluiting medicatie kreeg voor depressie en angststoornissen en dat antidepressiva bijwerkingen hebben *“zoals sufheid, slaperigheid, geheugenverlies, verwardheid, hoofdpijn, etc”* en dat er aldus rekening moet worden gehouden *“met de medische toestand van verzoeker op het moment van het gehoor”*. Hij benadrukt dat uit de neergelegde medische attesten wel blijkt dat hij *“een ernstig dissociatief en depressief post-traumatisch stress syndroom”* heeft. De bij het verzoekschrift gevoegde *“Attest Dokters van de Wereld”* en *“Medisch attest Dr. J.D.M., dd.7 januari 2016”* bevestigen deze diagnose. Waar de bestreden beslissing stelt dat de medische attesten onvoldoende zijn om te concluderen dat u daadwerkelijk aan PTSD lijdt, merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal geen dokter is, maar wel lijnrecht ingaat tegen de beoordeling van de psychiater, zonder een bijkomend onderzoek te verrichten door een andere psychiater.

2.12. De Raad kan in gelijkaardige zin als de bestreden beslissing en de verweernota, slechts vaststellen dat de door verzoeker ingeroepen en geattesteerde PTSD steunt op recente aanvullingen in het kader van een medische regularisatieaanvraag en dat verzoeker tot de zesde asielaanvraag duidelijk het tegendeel beweerde.

2.13. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, kan uit de door verzoeker neergelegde medische attesten niet blijken dat zijn psychologische problemen (waaronder PTSD) het hem onmogelijk zouden maken zijn asielaanvraag op een zelfstandige, coherente en consistente wijze uiteen te zetten.

De op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten maken immers geen melding van het feit dat verzoeker aan concentratie- of geheugenproblemen zou lijden waardoor hij niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure.

Uit de attesten van 12 oktober 2010 blijkt dat verzoeker op 20 september 2010 gedurende een dag gehospitaliseerd was bij de medisch-psychologische dienst van ‘CHR Sambre et Meuse’ in Namen omwille van een posttraumatische stresstoestand. Geen attest wordt neergelegd over de bevindingen inzake deze opname.

2.14. De twee medische attesten van 10 januari 2013 en 28 april 2014, bestemd voor de Dienst Humanitaire regularisaties van de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, beschrijven *“een ernstige toestand van posttraumatische stress en gedragsproblemen”*, het medisch attest van 7 maart 2013, bestemd voor de Arts-adviseur van de Dienst, stelt dat verzoeker nood heeft aan een hospitalisatie van twee weken en het uittreksel uit de *“Codex Medicus”* geeft slechts een algemene medische beschrijving van posttraumatische stressstoornis en de symptomen die kunnen optreden bij een dergelijke stoornis.

Opnieuw worden geen conclusies neergelegd die kunnen aantonen dat verzoeker niet in staat was gehoord te worden in het kader van zijn asielaanvragen.

2.15. Ook het medisch attest van 4 juli 2014 geeft aan dat verzoeker *“een ernstige depressieve post-traumatische stresstoestand”* vertoont die zijn concentratieproblemen kan veroorzaken, maar stelt niet dat verzoeker daadwerkelijk aan concentratieproblemen lijdt of dat dit medisch vastgesteld werd, noch wat de concrete implicaties hiervan zouden zijn.

Dit klemmt te meer nu het medisch attest van 1 augustus 2014 geen melding maakt van enige concentratie- of geheugenproblemen en voorts steunt op een vermelding dat verzoeker in Dagestan ernstig vervolgd werd en hij getraumatiseerd is, dat hij er alles aan doet om zelfmoordgedachten en gedragsproblemen te vermijden, dat hij vaak nachtmerries zou hebben en dat hij steeds op zijn hoede is. Aldus, werden (al dan niet gedeeltelijk) conclusies getrokken uit de verklaringen van verzoeker die zoals hoger gesteld minstens op het vlak van zijn ‘vervolging in Dagestan’ steunen op onjuiste premissen.

Het medisch getuigschrift van 6 oktober 2014, bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, meldt dat verzoeker kampt met een ernstige depressieve posttraumatische toestand die gepaard gaat met impulsiviteit, paranoïde trekken, melancholische terugtrekking en dwangmatige obsessies, maar biedt geen uitsluitel over de ingeroepen geheugen- en concentratieproblemen en zijn vermogen om zijn asielrelaas uiteen te zetten. Bovendien wordt niet uiteengezet hoe verzoeker tezelfdertijd

Verder blijkt dat verzoeker wel voldoende alert is om vlot en jarenlang valste stukken te verkrijgen en voor te leggen, naar Parijs te gaan en blijkbaar voldoende in het oog te komen te staan om gehoord te worden door de Belgische politiediensten in het kader van van verdenking van vereniging van misdadigers en het stellen van verdachte handelingen en in het kader van diefstal en bendevorming d.d. 31 maart 2014 (Bijlage 1 aan PV 006264/2014).

Zo kan uit het administratief dossier blijken dat verzoeker minstens volgende valse stukken heeft neergelegd: tweede asielaanvraag: convocatie met als oproepingsdatum 11 maart 2009 voor waar het voorgedrukte jaartal 2006 met balpen aangepast werd naar 2009; tweede en derde asielaanvraag: oproepingen op 17/12/2007 en 11/03/2009 als beschuldigde; vijfde asielaanvraag: attest van de districtsrechtbank van Khasavyurt d.d. 17/10/2011, zesde asielaanvraag: oproepingen als getuige of slachtoffer; zesde asielaanvraag: 2 convocaties met oproepingsdatum 9/1/2014 en 3/2/2014 terwijl hij bij het eerste interview (zesde asielaanvraag) verklaarde dat deze convocaties afkomstig zijn van de politie (CGVS 1, p. 4), terwijl ze afkomstig zijn van de rechtbank; een valse Belgische identiteitskaart die hij 'voor de grap' gekocht had in Parijs voor 100€ (bijlage 1" aan PV AN.10.L3.001971/2014); zesde asielaanvraag: een attest van Memorial d.d. 26/6/2015 en naar aanleiding waarvan de commissaris-generaal zijn beslissing op 9/12/2015 heeft ingetrokken, en dat na onderzoek een vervalsing betreft en dat nooit door Memorial – en in het bijzonder door de betreffende medewerker M.M. – werd uitgereikt.

Voorts kan uit het administratief dossier blijken dat verzoeker van de eerste tot vijfde asielaanvraag valse verklaringen aflegt over het bezit van een internationaal paspoort met valse visa; dat verzoeker nadat hij uit Oostenrijk teruggestuurd werd naar de Russische Federatie in 2007 voldoende bijdehand was om zich na enkele dagen vrij te kopen uit detentie in Moskou en binnen een maand een nieuwe aankoop van een vals visum te organiseren een ticket naar België zonder terug te keren naar Dagestan.

Verzoeker legt thans talrijke medische attesten neer die niet toelichten niet hoe verzoeker wel depressief en zwaar onder de indruk kan zijn van feiten die hij zelf verklaart niet te hebben meegemaakt. Geenszins kan overtuigen dat verzoekers psychologische toestand hem in staat stelt gedurende jaren, illegaal te overleven, tot het organiseren van vervalsing waarvoor hij zelf kan reizen naar het buitenland, maar niet kan vertellen op het CGVS of via een vertrouwenspersoon of zijn advocaat, wat hem zou zijn overkomen in Dagestan.

2.16. De bij het verzoekschrift gevoegde *"Bijsluiter Trazolan"* geeft een beschrijving van de mogelijke bijwerkingen die zouden kunnen optreden bij het nemen van het geneesmiddel, waaronder verwardheid, geestelijke verwarring en geheugenstoornissen, maar tonen niet aan dat verzoeker ten tijde van zijn gehoren dit medicijn nam, noch dat hij hierdoor daadwerkelijk geheugenproblemen had. Uit de bijsluiter kan hoogstens worden afgeleid dat de mogelijkheid tot geheugenproblemen bestaat, doch dat dit geen vaststaand gevolg is. Het neergelegde medisch attest, zonder datum, van L.P. van *"Dokters van de wereld"*, stelt dat verzoeker *"klaagt over geheugen- en concentratieproblemen"* en *"Mogelijks zijn de concentratie- en geheugenproblemen een gevolg van chronisch middelenmisbruik (drugs) in het verleden, momenteel misbruikt hij zuivere alcohol en doet aan zelfmedicatie"*, maar hieruit blijkt niet dat verzoeker, die beweert bij zijn aankomst in België dat hij sportman was (worstelaar), toen niet zijn asielrelaas kon geven.

Het bij het verzoekschrift toegevoegde medisch getuigschrift van 7 januari 2016, bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, maakt melding van *"reactionele depressie, post-traumatische angstproblematiek, slaapproblemen, geheugenproblemen, psychische ontreddeering waarvoor intense psychotherapeutische behandeling noodzakelijk is, onmogelijkheid tot terugkeer Rusland"*. Echter zoals hoger gesteld wordt dit niet grondig gekaderd in het licht van objectieve gegevens over het leven van verzoeker. Voorts kan blijken dat verzoeker niet naar Rusland wil terugkeren maar niet dat hij verregaande geheugenproblemen heeft, noch welke invloed deze zouden hebben gehad op verzoekers vermogen om gehoord te worden in het kader van zijn asielaanvraag. Het aan het verzoekschrift gevoegde *"Attest voor dringende medische hulp"* van 6 januari 2016 dat melding maakt van *"suicide gevaar"* is een 'attest' dat niet nuttig wordt

gekaderd te meer gezien verzoeker zijn asielrelaas over de jaren stelselmatig (medisch) opbouwt en te meer ook dit niet toelicht hoe het zijn asielverklaringen kan beïnvloeden.

2.17. Het ter terechtzitting voorgelegde "*nieuw medisch attest*" van 16 maart 2016 van psycholoog L.P. van "*Dokters van de wereld*", stelt dat er gesproken kan worden "*van een ernstige post-traumatische stressstoornis*" en "*een psychotische kwetsbaarheid*". Het attest meldt dat verzoeker "*geheugen- en concentratieproblemen*" aanbrengt en dat dienaangaande "*een neuropsychologisch onderzoek noodzakelijk lijkt*", waarvoor verzoeker op "*19/08 om 14u*" bij het Universitair Ziekenhuis Antwerpen te Edegem een afspraak zou hebben. Opnieuw stelt de Raad vast dat verzoeker tot op heden geen enkel objectief element aanbrengt waaruit na een diepgaand medisch onderzoek blijkt dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Integendeel, in dit attest wordt eens te meer slechts een dergelijk onderzoek aanbevolen en heeft verzoeker steeds nagelaten de resultaten neer te leggen.

2.18. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat gevraagd werd naar een uitgebreid en gedetailleerd medisch-psychologisch verslag. Verzoeker is bezwaarlijk ernstig waar hij stelt in het verzoekschrift stelt dat nooit werd gespecificeerd wat in de gevraagde medische attesten juist moest staan en dat hij nu "gestraft" wordt omdat zijn psychiater geen dergelijk "*uitgebreider*" attest heeft voorgelegd. Immers het is niet aan het CGVS om voorafgaand te stellen welke medische problemen verzoeker moet toelichten. De Raad wijst er voorts op dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties (of Psy-cel) verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om zijn beweringen over geheugen- en concentratieproblemen te staven aan de hand van medische attesten. Voorts kan verwacht worden dat deze medische attesten voldoende rekening houden met alle aspecten van verzoekers persoonlijkheid en uiteenzetten waarom verzoeker zijn asielrelaas niet naar behoren zou hebben kunnen uiteenzetten.

2.19. De citaten in het verzoekschrift uit het UNHCR-handboek, aangaande asielzoekers met mentale problemen en de samenwerkingsplicht, uit het UNHCR-rapport van mei 2013, uit rechtspraak van het EHRM aangaande het belang van medische attesten en de omkering van de bewijslast, en uit het rapport van juni 2014 van BCHV, hebben slechts een algemene strekking en doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen *in casu*. Betreffende de rechtspraak van het EHRM waar verzoeker naar verwijst, kan nog worden opgemerkt dat deze arresten betrekking hebben op foltering en mishandeling, terwijl het in het geval van verzoeker de psycho-medische attesten niet in staat zijn om aan te tonen dat verzoeker dusdanige medische en/of psychische problemen zou hebben dat hij niet in staat zou zijn coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Waar verzoeker meent dat er een omkering van de bewijslast zou zijn en dat de commissaris-generaal zou moeten aantonen dat de PTSD van verzoeker geen gevolg is van de problemen in zijn land van herkomst - wat niet het geval is -, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de oorzaak van verzoekers PTSD, doch dat enkel wordt vastgesteld dat de psychische problemen die verzoeker aanhaalt niet aantonen dat hij niet in staat zou zijn om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen.

2.20. De algehele geloofwaardigheid van verzoeker wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn eerdere asielaanvragen gelogen heeft over zijn werkelijke reisroute en bleef volhouden dat hij nooit over een internationaal Russisch paspoort had beschikt (gehoor tweede asielaanvraag, p. 4). Pas in het kader van zijn huidige, zesde asielaanvraag gaf verzoeker toe dat dat hij met zijn eigen internationaal paspoort met daarin een vals visum naar België was gereisd en dat hij het advies had gekregen om dit paspoort niet te tonen (gehoor 26 juni 2014, p. 7). Verder verklaarde hij dat hij zijn internationaal Russisch paspoort ondertussen verloren is, maar dat hij geen enkel idee wanneer dit gebeurde (gehoor 26 juni 2014, p. 7). Tot op heden blijft het voor de Belgische asielinstanties dan ook onmogelijk om inzicht te krijgen in zijn werkelijke vertrek uit zijn herkomstland, wat doet vermoeden dat hij zijn internationaal Russisch paspoort achterhoudt om de daarin vervatte informatie, zoals bijvoorbeeld de uitreikingsdatum van dit paspoort, het moment van zijn vertrek uit zijn herkomstland of een eventueel verblijf elders, verborgen te houden voor de Belgische autoriteiten. Ook verzoekers poging tot misleiding van de Belgische autoriteiten door het kopen van een valse Belgische identiteitskaart en zijn incoherente verklaringen hieromtrent (gehoor 27 november 2014, p. 13-15) tasten zijn geloofwaardigheid aan. De stelling in het verzoekschrift dat de motivering aangaande zijn reisroute en valse identiteitskaart niet relevant is, gezien enkel moet worden onderzocht of verzoeker een vrees koestert ten aanzien van Rusland en wat hij in België doet niet dienstig is, kan niet overtuigen. De geloofwaardigheid van de reisweg kan wel degelijk aanvaard worden als element bij de beoordeling van

een asielaanvraag, vermits de asielinstanties van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten over de door hem afgelegde reisroute, dit een objectief element betreft over zijn vertrek uit zijn land, en ook verzoekers misleidende houding ten opzichte van de Belgische autoriteiten kan in aanmerking worden genomen bij het CGVS-gehoor en de beoordeling van een asielaanvraag.

2.21. De overige door verzoeker neergelegde documenten - drie convocaties op zijn naam, een convocatie op naam van zijn vader, een brief van verzoekers advocaat uit de Russische Federatie, een medisch attest op naam van zijn vader, een medisch attest op naam van zijn broer, een attest van de rechtbank van Khasavyurt en twee enveloppes - kunnen zijn geloofwaardigheid niet herstellen. Vooreerst dient een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, *quod non in casu*. Het "attest" van verzoekers beweerde advocaat A. is geen objectief stuk, temeer gezien nergens uit dit document blijkt waarop de advocaat zich baseert. De authenticiteit van de neergelegde convocaties en het attest van de rechtbank wordt aangetast door verschillende formele en inhoudelijke lacunes. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat iedereen in de Noordelijke Kaukasus tegen betaling documenten kan kopen van ambtenaren. De medische attesten op naam van zijn vader en zijn broer geven geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin de vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De twee enveloppes tonen slechts aan dat verzoeker in België een of meerdere documenten heeft ontvangen vanuit de Russische Federatie. Het attest van "Memorial" van 26 juni 2015 is, blijkens de informatie in het administratief dossier, een vals stuk dat nooit door "Memorial" of door de betreffende medewerker M.M. werd uitgereikt.

2.22. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met voorgaande motivering aangaande de door hem neergelegde documenten, maar hij laat na enige concrete elementen aan te brengen waaruit blijkt dat de documenten niet correct werden beoordeeld. De Raad benadrukt volledigheidshalve dat de commissaris-generaal een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontfeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008).

2.23. Aangaande het document van "Memorial" voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal geen bewijs van een contact tussen CEDOCA en "Memorial" aanbrengt. Hij voegt bij zijn verzoekschrift dienaangaande "Aanvraag dossier bij CGVS per fax", "E-mail van het CGVS met het administratief dossier" en "E-mail van raadsman met vraag naar informatie CEDOCA". De Raad kan enkel vaststellen dat het contact tussen CEDOCA en "Memorial", waaruit bleek dat het door verzoeker voorgelegde stuk niet van "Memorial" of van medewerker M.M. afkomstig was, in het administratief dossier aanwezig is. Verzoeker toont met "Aanvraag dossier bij CGVS per fax", "E-mail van het CGVS met het administratief dossier" en "E-mail van raadsman met vraag naar informatie CEDOCA" niet aan dat dit stuk hem niet werd overgemaakt, en voorts had verzoeker de mogelijkheid om het administratief dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken, wat hij heeft nagelaten.

2.24. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.25. Waar verzoeker een schending van artikelen 3 en 13 EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

2.26. Waar de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.27. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.28. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van “COI Focus: Dagestan: Veiligheidssituatie” van 9 maart 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld niet in verband staat met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Deze rebellie mondde in de periode augustus en september 1999 uit in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio, doch sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust gericht zijn tegen de veiligheidsdiensten en ordehandhavers en omgekeerd ook de autoriteiten van hun kant specifieke acties opzetten tegen de rebellie, kunnen in een beperkt aantal gevallen burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. Uit voornoemde informatie kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.29. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.30. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. -M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK